

energi för nästa generation

SVEBIO

Svenska Bioenergiföreningen
/Sofia Backéus

2016-02-29

REMISSYTTRANDE

NV-08573-15

Till

Naturvårdsverket
106 48 Stockholm

Remissyttrande över gemensamma riktlinjer för handläggning av artskyddsärenden i skogsbruket

Svebio har beretts tillfälle att lämna synpunkter på remissen om gemensamma riktlinjer för handläggning av artskyddsärenden i skogsbruket.

Ett aktivt och hållbart skogsbruk är ryggraden i den svenska omställningen till bioekonomin. Det är också en förutsättning för det svenska energisystemet. Omkring en tredjedel av den svenska energianvändningen utgörs av bioenergi, varav huvuddelen är biobränslen från skogen, främst restprodukter och biprodukter i skogsindustrin men även primära skogsbränslen från skogsbruket. Bioenergins betydelse för energiförsörjningen har ökat kraftigt under de senaste åren, och förväntas öka ytterligare under kommande år för att bidra till att uppfylla målet om ett klimatneutralt Sverige. Skogen har en central roll inom klimatpolitiken, både som leverantör av material och bränslen, för substitution av fossila råvaror och bränslen, och för inbindning av koldioxid genom skogens tillväxt. Den svenska överimplementeringen av EU:s artskyddsförordning riskerar att minska tillgången på skogsbiomassa utan att detta är motiverat av bevarandeskäl.

Skogsstyrelsens styrelse vill att Skogsstyrelsen ska verka för att artskyddsförordningen utreds så att den är tillämpbar, effektiv och rättssäker. Förslagen i denna remiss går i flera fall i motsatt riktning. Man väljer i många avseenden en linje som begränsar brukandet mer än vad som är nödvändigt.

Den största bristen är att remissen inte innehåller någon konsekvensbedömning. Förslagen i remissen riskerar att ge omfattande restriktioner för brukande, att äventyra rättsäkerheten, och att påverka viljan att avverka skog negativt samt att ge den enskilda skogsbrukaren stora kostnader och

energi för nästa generation

orsaka omfattande administrativa kostnader hos myndigheterna. Dessa konsekvenser diskuteras inte alls i remissen.

Särskilda synpunkter

Inledning

I sista stycket på sidan 6 hänvisas till en dom från Mark- och miljödomstolen. Domen har överklagats och prövningstillstånd har beviljats. Texten kommer därför vara inaktuell inom kort. Hänvisningen till domen bör därför avlägsnas.

Skogsvårdslagen

Vi anser att det inte är rimligt att hänsyn upp till intrångsbestämmelserna ska kunna krävas enligt skogsvårdslagen **utöver** de krav som ställs enligt artskyddsförordningen. Det är dessutom en feltolkning. I arbetet inför införandet av § 7:33 framgick det tydligt att hänsyn som krävs i enlighet med våra internationella åtaganden skulle prioriteras högst. Skogsstyrelsen har dessutom inte bemyndigande att enligt § 30 meddela föreskrifter som avsevärt försvårar pågående markanvändning.

Riktlinjer för handläggning

Svebio anser att Skogsstyrelsen bör ha hela tillsynsansvaret för skogsbruksåtgärder och ser positivt på att Skogsstyrelsen handlägger alla ärenden (såvida det inte gäller en dispensprövning). Att Skogsstyrelsen och länsstyrelsen alltid ska vara överens, som föreslås i remissen, kan dock riskera långa handläggningstider, speciellt om samråd och gemensamma fältbesök behövs. Vad händer om de två myndigheterna inte kommer överens?

Det är helt orimligt att en enskild brukare, för att kunna fortsätta bedriva pågående markanvändning, blir ansvarig för att bekosta dyra undersökningar som myndigheterna begär in. Samhället bör stå för kostnader som orsakas av inskränkningar som uppkommit ur allmänt intresse.

Svebio anser att markägaren alltid ska erbjudas områdesskydd med ersättning för de fall där inskränkningarna blir så omfattande att pågående markanvändning avsevärt försvåras. Det är inte rättssäkert att myndigheten, utifrån hur skyddsvärt ett område är, väljer om ersättning ska betalas ut eller ej.

Bedömning av bevarandetillstånd och kontinuerlig ekologisk funktion

Vi ställer oss frågande till att myndigheterna inför begreppet "bevarandetillstånd". Det begreppet är, så vitt vi vet, avsett att användas inom Natura 2000-områden för att bedöma om en verksamhet kan tillåtas utifrån artens lokala/regionala status. Natura 2000-områdena syftar till att bevara arterna på

energi för nästa generation

platsen, medan förbuden i art- och habitatdirektivets artikel 12 respektive fågeldirektivets artikel 5 syftar till att bevara arterna på EU-nivå, nationell nivå eller biogeografisk nivå. Vilket juridiskt stöd har myndigheterna för att använda begreppet för att även kräva att lokalt bevarandetillstånd ska upprätthållas när en åtgärd inte påverkar nationell eller biogeografisk bevarandestatus?

I exemplet om tjäderförekomst på en lokal med ogynnsamt bevarandetillstånd anser vi inte att en 5 år gammal anonym uppgift om tjäderförekomst är tillräckligt underlag för att ta ett rättssäkert beslut. Speciellt inte för en art som tjädern, som klarar sig bra i det brukade skogslandskapet. Det är istället ett exempel på när myndigheterna bör kunna tolka bestämmelserna utifrån EU-direktivets intentioner och därmed undvika omotiverade inskränkningar i brukandet.

Svebio, Svenska Bioenergiföreningen

Gustav Melin
Verkställande direktör

Sofia Backéus
Handläggare